

Новела Ольги Кобилянської «Некультурна» як складова гуцульського тексту

М. М. Васильчук

Коломийський навчально-науковий інститут ДВНЗ «Прикарпатський національний університет» імені Василя Стефаника;
кафедра філології; м. Коломия Івано-Франківської обл., Україна
Corresponding autor. E-mail: mykolavasylichuk@ukr.net

Paper received 19.09.19; Accepted for publication 10.10.19.

<https://doi.org/10.31174/SEND-Ph2019-210VII61-15>

Анотація. У статті розглянуто новелу Ольги Кобилянської «Некультурна» як складову т. зв. гуцульського тексту української літератури. Розкрито механізм відображення і передачі автором регіонального колориту, притаманного буковинській Гуцульщині. Звернено увагу на символіку застосовуваних Ольгою Кобилянською евфемізмів. Показано особливості введення письменницею у тло твору фольклорно-міфологічних мотивів (зокрема гуцульської демонології).

Ключові слова: новела, текст, лист, гори, регіон, локалізація.

Вступ. Письменниця Ольга Кобилянська (1863–1942) своєю творчістю долучилася до творення т. зв. гуцульського тексту української літератури [1]. Разом з іншими творами цієї авторки (новели «Природа», «Некультурна», «Битва», повість «В неділю рано зілля копала...») як гуцульський текст прочитується й новела «Некультурна» (1896). Попри те, що цей твір Ольги Кобилянської розглядали попередні дослідники, вони все ж не акцентували належної уваги на його гуцульській складовій.

Короткий огляд публікацій за темою. Творчість Ольги Кобилянської, зокрема й новела «Некультурна», були в центрі уваги цілої низки дослідників, серед яких: Леся Українка [12], Василь Сімович [11], Федір Погребенник [4], Михайло Наєнко [7], Соломія Павличко [10]. Загалом бібліографія публікацій про художні тексти Ольги Кобилянської, в т.ч. і про новелу «Некультурна», доволі об'ємна [9]. В числі найновіших публікацій на цю тему – наша праця про художній дискурс Гуцульщини в українській літературі [2].

Мета. Ставимо собі за мету в цій статті розглянути новелу Ольги Кобилянської «Некультурна» через призму відображення в ній регіонального колориту Карпат, характерного для Південної Буковини (т. зв. буковинська Гуцульщина). Нас цікавить питання взаємозв'язку «духу місця» із художніми засобами, які використовує авторка для творення художнього тексту.

Матеріали й методи. Для наших студій над текстом новели «Некультурна» ми скористалися виданням Ольги Кобилянської «Твори: у 5 томах» (Київ: Держлітвидав України, 1962) [5], оскільки на час написання статті це найповніше завершене видання творів письменниці (нове багатотомне видання творів Ольги Кобилянської виходить, починаючи від 2013 р., але ще не завершене) [3]. При дослідженні художнього тексту застосовано такі методи літературознавства: біографічний, філологічний, культурно-історичний, порівняльно-історичний, психологічний; методи аналогії, бібліографічний; композиційний та мотивний аналізи.

Результати і їх обговорення. Новелу «Некультурна» Ольга Кобилянська написала 1896 р. З перших рядків твору читачі дізнаються про дві сусідні гори: Магуру й Рунг. Це – прив'язка тексту до конкретних

топонімів Південної Буковини. Варто зазначити, що уникання «топонімічних назв переднього плану є у письменниці одним із засобів художнього узагальнення, певної типізації» [13]. Однак, тут особлива ситуація: для авторки важливим було акцентувати на цих реаліях буковинської Гуцульщини. Тобто, не просто оповісти про якісь умовні гірські вершини, а пов'язати текст твору з конкретним регіоном, локалізувати. Про те, що писала Ольга Кобилянська про реальне місце в Карпатах, свідчить її лист до Осипа Маковея (від 31 травня 1901 р.). Кобилянська з Лесею Українкою їздили в Кімполунг і побували в тій місцевості, яку зображено в «Некультурній»: «Сьогодні перед полуднем ходили-сьмо між Рунга і Магури [...]. Представте собі, з Магури зрубують дерева, саме найкращі, аж мене серце заболіло, як побачила такі велети на землі. [...] Рунг стоїть ще не тиканий [...]. На Рариві ще сніг... Ходили-сьмо і до гуцулки Параски, але її хатка була зачинена, і я не знаю, що з нею» [5, с. 478].

Критика, яка в різний час оцінювала «Некультурну» Ольги Кобилянської, головним чином звертала увагу на два моменти: показ письменницею свободолюбності Параски і – відображення природи. У цьому контексті варто наголосити, що Ольга Кобилянська написала про буковинську Гуцульщину. Для неї було важливо вказати, що героїня – гуцулка (крім гуцулів-українців, у новелі виступають ще й цигани і волохи).

Новела вийшла специфічною для сприйняття. «Правильне», глибоке її прочитання можливе лише в тому випадку, коли читач сам побував у Карпатах. Леся Українка, яка оцінювала твір у статті «Малорусские писатели на Буковине» (1900), не побувавши в Карпатах, передусім звертала увагу на ідеологічний підтекст: «Некультурна» [...] історія селянки-гуцулки, емансипованої не за теорією, а за інстинктом. [...]. Нещастя не ламають, а гартують її: не дивлячись на пережиті драми, вона твердо вірить у своє "щастя"» [12, т. 8, с. 71–72]. А вже в листі Лесі Українки, яка якийсь час перебувала в Кімполунзі, маємо налаштування письменниці на гірський лад. 6 червня 1901 р. Леся Українка писала Кобилянській: «Вчора від рання до полудня дощ дав спокій, отже, хтось бродив по Магурі цілих три години і було йому дуже добре, а сьогодні нема чистої години від самої ночі (вночі теж хляпало розпачливо!), Рунг зовсім сховався, Магура в

жалобі, гори проти мого вікна не всі видко» [12, т. 11, с. 230]. Маємо тут ще один приклад того, як художній текст сприяв «гуцулофілству» авторів з-поза меж Гуцульщини.

Подібно ж і Василь Сімович, який присвятив Ользі Кобилянській низку своїх статей, відзначав: «справжніх гір я не бачив, і чогось мене до них і не тягло. Тим-то якось без уваги пройшли у ввіді Маковея слова про карпатські новелі Кобилянської. Тільки ж як я з кінцем 1897 р. побував у справжніх горах [...], як я на власні очі побачив цю нев'ялу красу Карпат під саму зиму, я такий був захоплений, що все, що я колись читав про гори, зробилося відразу іншим» (1928) [11, с. 222]. Тому й робимо висновок: особиста присутність читача (і критика, який так само є передусім читачем) у певних природних умовах, знайомство з тією екзотикою, яку він прагне оцінити, значною мірою впливають і на хід оцінювання, й на оцінки. Тобто, відповідний колорит твору потребує й літературознавця, який би відповідав тематиці, проблематиці, художнім особливостям тексту.

«Твердий» характер Параски з новели «Некультурна» сформувало життя в горах. І гори як середовище для виховання людини з певними якостями відіграють ключову роль. Гори – частина природи, але особливої, відмінної від тієї, про яку знають на рівнинах. Осип Маковей підмітив: «Кобилянська вихована в горах – звідси стільки гірських образів у її творах, наприклад, у «Битві», «Природі» і «Некультурній» (1899) [8, с. 45].

У новелі «Некультурна» Кобилянська описує природу Карпат. Вона олюднеє бачене нею, розкриваючи перед читачем уявну трагедію: гори Рунг і Магура розділені між собою потоком, їм ніколи не зійтись. Авторка «грає» на людській психології, шукаючи у читача не стільки співчуття, як вводячи його у настрій тихого поетичного смутку. Переміщення птахів з однієї на іншу гору, зміни освітлення гірських схилів, випадання роси – все це матеріал, яким оперує Ольга Кобилянська, описуючи «романтичну драму» двох гірських вершин. Прикметно, що драма ця могла б бути подана інакше, якби вершини мали інші назви. У ліричному вступі до новели «Некультурна» письменниця скористалася тим, «що ім'я Рунг має чоловічий рід, а ім'я Магура – жіночий» [13] і створила динамічні чоловічий та жіночий образи, які «стають у новелі мистецьким прологом до подальшої сумної розповіді про життя сильної і гордої гуцулки Параски» [13]. Налаштованість письменниці на саме таке бачення природи Гуцульщини в цьому місці Карпат спричинена не чим іншим, як художнім завданням, яке реалізувала Ольга Кобилянська.

Певною мірою контрастним до опису «романтичних стосунків» двох гір виступає перша з'ява головної героїні новели: серед цієї гірської краси «заходила Параска красти дрова» [5, с. 325]. З часом приходить розуміння, що не йдеться про крадіжку, бо, судячи з усього, героїня твору – не якась стороння особа, а власне, частина цього ландшафту. Письменниця знову описує природу гір, але вже не на рівні гірських вершин – вона ніби опускається ближче до героїні: пише про вивірок, мух, мотилів, гадину, вовків. По суті, так незримо, не акцентуючи на цьому, Кобилянська роз-

гортає перед читачем оповідь про природні багатства буковинської Гуцульщини.

В епізоді із циганами, які між Рунгом і Магурою товчуть каміння, Ольга Кобилянська повніше розкриває образ гуцулки Параски як жінки самостійної і самодостатньої. Письменниця показує «твердість» характеру і стійкість моральних цінностей, а також фізичні можливості героїні-гуцулки. Вона ніби милується гуцулкою, яка спроможна протистояти викликам сучасного їй життя; погамувати себе і пристосувати до обставин життя, не переступаючи традиційних моральних і станових приписів. Параска – це своєрідний антипод руді панні з новели Кобилянської «Природа». Покажемо тут є невеличкий епізод із залицянням до Параски пана Куби. Авторка вивела його на рівні натяків, балануючи на межі допустимого. Бачимо це з оповіді як Куба залюбувався Параскою роботою коло сіна і запропонував їй перепочити і закурити. «Я сідаю під стіг, сміюся і курю!» [5, с. 327]. Оповідь про це сприймається циганом як моральне падіння героїні. Однак, Параска бачить цю ситуацію інакше: «Ех, бадіко, бадіко! Не з такого я роду!» – і сплонувши, встає і йде з своїм тягарем до своєї хати» [5, с. 327]. Слова *тотюн, табака, табачка* «використовуються у фольклорі як евфемізми, як субститути-замінники для назв, які автор [...] не хоче або з етичних міркувань не може назвати прямо» [6, с. 58]. І вжито їх «як евфемізми-субститути прямих номінацій інтимного контакту між (переважно молодими) людьми різної статі» [6, с. 149]. Отож, очевидно, Ольга Кобилянська, коли оповідає про пропозицію пана Куби закурити, і про прямолінійне тлумачення пропозиції Параскою («Я сідаю під стіг, сміюся і курю!» [5, с. 327]), насправді має на увазі те, що героїня не піддалася на зваблення пана.

Параска, бездітна вдовиця сорока років, для Ольги Кобилянської – своєрідний «вічний двигун» самодостатності й оптимізму. Свою героїню письменниця показує на тлі гірської природи, а також у контексті побутових реалій гуцульського регіону. Не ставлячи за завдання детально відтворювати колорит гір, вона все ж дає низку цікавих штрихів побуту буковинських гуцулів: «звичайна селянська хата з призьбою, коло вікон оббілена. Коло хати город, а в городі всячина» [5, с. 327]. В описі внутрішньої оздобы типової гуцульської хати дано скупі, але водночас точні штрихи: «Довга дубова лавиця, з почорнілих дощок збите ліжко, такий самий стіл, груба неповоротка скриня, на жердці недбало завішені речі – і то майже все. Зате стіни майже повні. Барвні малюнки, яскраві папери, стяжки, дерев'яні хрестики, горнятка, засохлі цвіти, а в вікні понсові цвітучі цвіти» [5, с. 329].

У тексті новели Ольга Кобилянська, може підсвідомо, говорить про витоки народної творчості гуцулів. Як гуцулка Марічка з повісті «Тіні забутих предків» (1911) Михайла Коцюбинського перетворювала у тексти коломийок все бачене нею довкілля, так Параска в новелі Ольги Кобилянської «Некультурна» вирізує з дерева «Хрести, ложки, мисочки або що-небудь інше дрібне, що їй на думку прийде» [5, с. 329]. Свої вміння Параска пояснює так: «Як візьму дерево в руки, воно вже і саме виправиться» [5, с. 329]. Насправді ж, Параска, схильна до чоловічої роботи,

успадкувала свій дар від батька, який «був великий майстер – будував церкви» [5, с. 331]. Її двоюрідні брати «вितесували з дерева скрипки, сидла, боклаги» [5, с. 331]. А племінник був так само майстром, тому дещо «з того, що він витесував, забрав цісарський син» [5, с. 331]. Так ненав'язливо Кобилянська розповідає про схильність гуцулів до народних промыслів, інтерес до яких на час написання цієї новели сягнув уже досить високого рівня.

В історії Параски Ольга Кобилянська торкається питань господарського життя. Зокрема пише про заготовлю сіна у горах за допомогою найманих працівників, веде мову про вівчарство на Гуцульщині. Параска, яка носила сіль на полонину, пояснює своїй співрозмовниці, пані, що таке *стина*. «Мабуть, знаєте, що то стина? Чабанія, де люди літують з вівцями, де їх доять і вурду, і бриндзу роблять. Збита з дошок колиба на якій-небудь горі на пасовиську» [5, с. 334].

Кобилянська, яка наділила героїню схильністю до чоловічої роботи, і сцену сватання переносить у Брязу, в околиці гірської полонини, де Параска поряється на горі в колибі коло худоби. Разом з тим, Ольга Кобилянська не руйнує прадавніх традицій – трембіту залишає в чоловічих руках. Про трембіту йдеться як про вияв пастухового розпачу: Параска відбилася від його любовців і звук трембіти лунає на знак розлуки з Параскою. Ще раз прощальні звуки (як на відхід людини зі світу) лунали тоді, як Параска просто йшла до свого майбутнього чоловіка: «грав чабанисько в трембіту. Грав таку тугу, що – ей боже! [...] Стоїть медведисько з чорним патлатим волоссям своїм, округ него вівці білі і чорні дрібніють з трави... стоїть сам один та й плаче в трембіту» [5, с. 339].

У сцені провадження Параски до нового чоловіка є щось від казкової фольклорної прози. Дівчина, яка розуміє по-волоськи, підслуховує розмову своїх провідників: «Ведім її верхами та вузинами, а не дорогою, щоби не втекла назад» [5, с. 339]. Віє від цієї оповіді тими старовинними слов'янськими традиціями, коли одні роди в інших викрадали дівчат (звідси й маємо один із синонімів слова дівчина – краля). Тут і справді сюжет звертає на крадіжку, бо нібито спочатку призначена бути на службі у пана Куби, Параска стає дружиною Юрія.

Колоритним є фрагмент твору, в якому змальовано обставини стосунків Параски з сестрою і своїм коханим – Малининим сином. Романтичними нотками віє від «чортівського млина» коло пасовиська Шандру. Ольга Кобилянська, описуючи дорогу своєї героїні до віддаленого млина, створює картину непрохідних карпатських лісів, які за своєю суттю є першолісами: «І не був се ліс, як той, що покриває Магуру або Рунга, веселий, доступний, але такий, як би його засіяла сама рука бога святого, коли творила світ» [5, с. 342]. Цей опис карпатського лісу чимось схожий до того, який Кобилянська відтворила у «Битві». Подібні описи первісного лісу на Гуцульщині, але у дещо інакшому художньому відображенні, дали й інші автори. Такий первісний ліс характерний також для фольклору українського, і для західноєвропейського; він знайшов своє втілення й у казках братів Грім.

Шлях героїні до млина (а це чортівський млин, назву якого подано румунською: «moag draculi») позна-

чений всілякими казковими перепонами: велике каміння, розпінена студена вода, велике повалене дерево. Тут яскраво помітна фольклорність цього епізоду. Героїня, послана на вірну смерть, врешті розуміє, що отой «чортів млин» – це не млин для збіжжя: «се чортівський млин, се його шум заливає воздух, як меле!» [5, с. 344]. По суті, розповідь про похід героїні до «чортового млина» можна сприймати як окремий вставний текст на основі сюжету, запозиченого з усної народної творчості. В його основі лежить поширений в українському і світовому фольклорі мотив, у якому обігрується розуміння водоспаду ріки як чортівського млина. Героїня Кобилянської до млина добирається руслом ріки. Ним же вона повертається додому, долаючи перешкоди, отож, гартуючи свою міць фізичну і моральну.

Письменниця створює сцену вагань героїні, позначену традиційним фольклорним розумінням світла і темні як символів добра і зла. Ольга Кобилянська нагнітає ситуацію, ставлячи героїню у складне становище. Вона не знає, «Як ночувати в тім пеклі, де чорти вднину мелють?» [5, с. 344]. Тобто, за логікою казки, вночі там мають відбуватися ще страшніші речі, хоч насправді героїня, заведена у гірські нетрі, чує лише клекіт води. Розпач Параски доходить апогею внаслідок втрати нею морального спокою, змодельованого письменницею на традиційним народним розумінні поділу доби на світлу і темну пори, отож світла пора – час світлих сил, темна – час темних («настане північ, і вона без свічки умре!») [5, с. 344].

Те, що в основу тексту покладено демонологічні оповідки Гуцульщини свідчить і такий штрих: «Не оглядалася. Їй здавалося, що несе щось страшно тяжке на плечах і що її туй-туй, щось до сміху заскобоче. А може, й несла що – чи вона знає?» [5, с. 345]. У гуцульській демонології відомий мотив: герой повинен йти вперед, не озираючись, навіть якби його про це щось просило. Відомий у фольклорі й мотив перенесення на плечах якоїсь демонічної сутності. А в Кобилянської читаємо: «Їй хотіло щось розум відібрати – тото, що сиділо їй на плечах і скоботало і що вона через цілий ліс несла» [5, с. 345]. Світло місяця, собачий гавкіт – це ті елементи, які свідчать про визволення героїні з полону страху і з-під влади нечистої сили. Вони тут замінюють мотив третіх півнів, які провіщають світанок, коли нечиста сила тратить свою владу. Можливо, Ольга Кобилянська ці мотиви ввела у новелу з розповідей прототипу свого твору, реальної гуцулки, з якою згодом хотіла познайомити Лесю Українку.

Можемо припустити, що Ольга Кобилянська переконувала і себе, і читача в реальності того, що сталося з Параскою, описуючи як її героїня побачила з гори Магури місце, де серед лісів клекотав «чортів млин»: «Магура висока гора [...]. Високо понад всі прочі шпилі, здається, випинається Рарив. Його обдає темно-зелений ліс, сповитий в прозору мряку, а з того лісу близько Рарива виринають дві однакові стіни кам'яні, стоячі рівно одна проти другої, мов шпалір, що веде до пишної скали... Там ««moaga dracului»» [5, с. 352].

Висновки. Ольга Кобилянська була знайома з особливостями буковинської Гуцульщини і з власного

досвіду, і на рівні міфологічному. Цей досвід, враження і власне здивування вона намагалася передати читачеві. Отож у її творах про гори використано цілу низку деталей, які дають підстави класифікувати їх як гуцульський текст української літератури. Використання місцевого колориту допомогло Ользі Кобилянській написати новелу, насичену пригодницьким еле-

ментом, багату на незвичні для читача побутові деталі і фольклорно-міфологічні елементи. Та й сам вибір героїні «Некультурної» сприяв введенню в літературу постаті, позначеної небуденністю і елементами емансипованості. Певно саме тому з прототипом своєї героїні Кобилянська намагалася познайомити Лесю Українку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бикова Т. «Верховино, світку ти наш...»: гуцульський текст української літератури першої третини ХХ століття. Київ: Четверта хвиля, 2015. 424 с.
2. Васильчук М. Художній дискурс Гуцульщини в українській літературі ХІХ – поч. ХХ ст.: монографія. Івано-Франківськ, 2018. – 464 с.
3. Кобилянська О. Зібрання творів: у 10 т. / редкол.: В. Антофійчук та ін. Чернівці: Букрек, 2013. Т. 1. 476 с.; Чернівці: Букрек, 2014. Т. 2. 476 с.; Чернівці: Букрек, 2015. Т. 3. 816 с.
4. Кобилянська О. Творив: в 2 т. / упоряд., ст. і приміт. Ф. П. Погребенника. Київ: Дніпро, 1983. Т. 1. 495 с.
5. Кобилянська О. Твори: у 5 т. Київ: Держлітвидав України, 1962. Т. 2. 480 с.
6. Лесюк М. Еротизм в українському пісенному фольклорі: лінгвістичний аспект. Івано-Франківськ: Місто НВ, 2010. 244 с.
7. Наєнко М. Художня література України: від міфів до модерної реальності. Вид. 3-є з доп. і уточн. Київ: ВЦ «Просвіта», 2012. 1088 с.
8. Ольга Кобилянська в критиці та спогадах / упоряд. та приміт. Ф. П. Погребенника, О. К. Коваленко, Е. М. Панчука, В. Я. Пискалової. Київ: ДВХЛ, 1963. 560 с.
9. Ольга Кобилянська: до 150-ї річниці з дня народження: бібліогр. покажч. / уклад.: Н. І. Горюнова, В. І. Ткач, Н. І. Ткач, Н. М. Загородна; за участю М. П. Дячук; наук. ред. Я. Б. Мельничук. Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2015. 440 с. (Серія „Буковина”).
10. Павличко С. Дискурс модернізму в українській літературі. Вид. 2-ге, переробл. і доп. Київ: Либідь, 1999. 448 с.
11. Сімович В. Праці в двох томах / упоряд. Л. Ткач, О. Івасюк, за участю Р. Пилипчука, Я. Погребенник, передмова Ф. Погребенника. Чернівці: Книги – ХХІ, 2005. Т. 2: Літературознавство. Культура. 904 с.
12. Українка Леся. Зібрання творів у дванадцяти томах / Леся Українка. Київ: Наук. думка, 1977. Т. 8. 320 с.; Київ: Наук. думка, 1978. Т. 11. 480 с.
13. Карпенко Ю. О. Функції топонімічних назв у творах О. Ю. Кобилянської (До питання про топонімічну стилістику). URL: <http://karpenko.in.ua/wp-content/uploads/2013/02/Funkcii.pdf>.

REFERENCE

1. T. Bykova "Verkhovyna, you are our world": the Hutsul text of Ukrainian literature of the first third part of the XXth century. Kyiv: The Fourth Wave, 2015. 424 p.
2. M. Vasylychuk Art discourse of Hutsulshchyna in the Ukrainian literature of the XIX – beginning of the XXth century: monograph. Ivano-Frankivsk, 2018. - 464 p.
3. O. Kobylanska Collection of works: 10 vol./ edit.: V. Antofychuk and others. Chernivtsi: Bukrek, 2013. V. 1. 476 p. ; Chernivtsi: Bukrek, 2014. V. 2. 476 s. ; Chernivtsi: Bukrek, 2015. V. 3. 816 p.
4. O. Kobylanska Works: in 2 vol. / Comp. art. and notes. F. P. Pogrebennyk. Kyiv: Dnipro, 1983. V. 1. 495 p.
5. O. Kobylanska Works: in 5 vol. Kyiv: State Literature Publ. House of Ukraine, 1962. V. 2. 480 p.
6. M. Lesyuk Erotism in the Ukrainian song folklore: the linguistic aspect. Ivano-Frankivsk: City of NB, 2010. 244 p.
7. M. Nayenko Fiction of Ukraine: from myths to modern reality. Publ. House. The 3rd with addit. and specific. Kyiv: "Prosvita" Publ. House, 2012. 1088 p.
8. Olga Kobylanska in critique and memories / comp. and notes. F. P. Pogrebennyk, O. K. Kovalenko, E. M. Panchuk, V. Y. Piskalova. Kyiv: DVHL, 1963. 560 p.
9. Olga Kobylanska: To the 150th anniversary of birth: a bibliography. pointer / comp.: N. I. Goryunov, V. I. Tkach, N. I. Tkach, N. M. Zagorodna; with the participation of M. P. Dyachuk; scienc. edit Y. B. Melnychuk. Chernivtsi: Chernivtsi National Univer., 2015. 440 p. ("Bucovyna" series).
10. S. Pavlychko Discourse of Modernism in Ukrainian Literature. Edit. the 2nd, reworked. and add. Kyiv: Lybid, 1999. 448 p.
11. V. Simovych Works in two volumes / comp. L. Tkach, O. Ivasyuk, with the participation of R. Pylypchuk, Y. Pogrebennyk, a foreword by F. Pogrebennyk. Chernivtsi: Books - XXI, 2005. V. 2: Literary Studies. Culture. 904 p.
12. Lesya Ukrainka. Collection of works in twelve volumes / Lesya Ukrainka. Kyiv: Science thought, 1977. V. 8. 320 p.; Kyiv: Science thought, 1978. V. 11. 480 p.
13. Y. O. Karpenko Functions of toponymic names in the works of O. Y. Kobylanska (To the question of toponymic stylistics). URL: <http://karpenko.in.ua/wp-content/uploads/2013/02/Funkcii.pdf>.

"Uncultured" Novella of Olga Kobylanska as a component of the Hutsul text

M. M. Vasylychuk

Abstract. The article considers the novel of Olga Kobylanska "Uncultured" as a component of the so-called Hutsul text of Ukrainian literature. The mechanism of reflection and transmission by the author of regional colouring, inherent in Bukovynian Hutsulshchyna, is revealed. Attention is paid to the symbolics of euphemisms used by Olga Kobylanska. The features of the writer's introduction into the background of the work of folklore-mythological motifs (in particular, the Hutsul demonology) are shown.

Keywords: novel, text, letter, mountains, region, localization.